

КРИСТИН ЮРУКОВА

Я С Н А П О Л Я Н А
ЛИРИКА

2018

МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю.
ПЛОВДИВ

Библиотека “Европейска култура”

Copyright©2018
Кристин Юркова

**Всички права запазени. Някоя част от тази книга не може
да се копира или размножава в никаква форма освен
при цитиране на малки откъси в рецензии
без писменото съгласие на автора.**

ИЗДАТЕЛ: ЕТ”МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю.”
ПЛОВДИВ
ПЪРВО ИЗДАНИЕ
2018
ISBN 978-954-673-020-6

Съдържание

Толстой

Достоевски

Дуелът на Пушкин

Чехов

Гогол

Есенин

Ана Ахматова

Михаил Пришвин

Марина Цветаева

Иван Бунун

Владимир Набоков

Йосиф Бродски

Владимир Висоцки

Михаил Врубел

Солженицин

ТОЛСТОЙ

Войната и мирът
са все същите.
Войната на всеки
срещу всеки
във всичките
човешки години.

Мирът -
само в Исус,
но той пък
не е от този свят.

ДОСТОЕВСКИ

Какво да каже
на едно общество,
което не познава
съмнението,
за какви престъпления
и наказания да му разказва -
на него му е все едно.

Страстта
между фиктивни персонажи

става на фарс.
Отчаянието
не е предвидено
в прогреса.
Злото е неизправимо,
понеже е човек.
Рулетката
в играта на рулетка
е вече цялата земя.

Красотата
ще спаси само света,
който се нуждае от нея.

ДУЕЛЪТ НА ПУШКИН

Изстрел –
и стиховете бликват,
улучени в сърцето,
няма обаче ръка -
да ги запише,
няма уста –
да ги изговори.
Безмълвно,
с кръв от думи
Пушкин
пои семената
на бъдещото слово-

някой друг,
съвсем не Пушкин
ще изрече
помисленото
от него
в сетния миг.

ЧЕХОВ

С пенсе от думи
и с лекарско куфарче

за Чехов
светът е остров Сахалин
на изгубените души,
на които трябва
да се помогне –
да се намерят.

Пък дано се и чуят.

ГОГОЛ

Шинелът
се разхожда празен -
този, за когото е ушит,
няма пари да го купи.
Носът се развява
съвсем независим
от глава и от тяло,
подушва,
че след него
идва Кафка.
Вечерите в Диканка
са на фона
на вечерните
на Горния Йерусалим.

Мъртвите души
няма как да оживеят.
Живите души
няма как да станат мъртви.

ЕСЕНИН

Есене Есенин
насред пролетта.
Трепти упоително
и упоено
брезичката му

тънка и звънка,
води жребците рижи
на луните на водопой.

В каторгата на чувствата -
къде да дене
проклетия нагон за свобода,
който все иска и иска
и не знае как да се спре.
Докато поетът пропада
така сценично и зрелищно
/доносниците са
пухкави ангелчета,
които сбират елей/,
какво ли не сторва
за радостта несретна -
да я примами
сред просторите
изначални
на своята печал.
В запои, частушки
и танци с пляски
премята се
мускулът жилав
на сърцето,
плюещо стихове
по хулигански
в самото лице
на чумата,
размножена
в милион.

Никой петак
за стихове не дава,
но и за тях
си има тарифа.
/Справка – съдбата
на Есенин и Блок/.

АНА АХМАТОВА

Дедите и,
волжските българи
препускат с хуните
в лагера, където
Гумилъов, сина и,
пише мислено книга за тях.
Излегнала се е
върху ложе от стихове
като в портрета на Модияни,
завита в шала на самотата,
опитва се да продължи дъха си
чак до мига,
в който синът ще излезе от преизподните,
да има кой да го посрещне,
сетне тя може
сама с конете да препусне -
чак до другия свят.
А любимите-
разлюбени,
неразлюбени-
само в думите
са истински със нея.

МИХАИЛ ПРИШВИН

Пишещата му машина
са дъждовете,
на нея пише
дневниците
на лесовете,
оглежда се само
в огледалото на небето,
облаците му
правят прически.
От лъка на лес,
от река на морава -
приятел е първо
на дърветата,

на хората -после -
доколкото ги среща
сред самотиите,
дето е населил.
Животните за него
са най-добрите човеци.

МАРИНА ЦВЕТАЕВА

Стиховете
като трънен венец
на главата и,
вместо онзи, девичия,
докато мизерията
и е постлала легло за мъчения.
Стиховете и, та и езикът и -
печално излишни там,
където е избягала.
Ако не ги чуват -
за какво са и стихове?
Без стихове -
за какво е самата тя?

И отново бърза точно за там,
където в засада я чака
Негово Величество Злото,
приело маската
на съдба за всички.

ИВАН БУНИН

Митини любви,
любви на баръишни,
и на крепостни
и любовта все е жилото,
извадило сърцето на някого.
В куфара на изгнанието -
шепичка чувства
вместо шепичка пръст,
взривовете им ехтят

през целия му живот.
Изгубеният рай
е всяка недостигната
или изгубена любов,
а за него други няма.

Париж е само прозорецът,
през който наблюдава
приближаващия мираж
на родното имение,
което ще го стигне,
в мига на края му,
за да го приюти..

ВЛАДИМИР НАБОКОВ

Руският Ерос
говори прилично-
неприлично
английски.
Тялото на мъжа -
кутия за цигулката на Лолита.
И черният хумор
не отменя Фройд.
Подмолното не е подло,
че е излязло на яве.
Голите желания
преливат от плът.

ЙОСИФ БРОДСКИ

От житата горещи
на сонетите му
изхвърчат
дивите гъски
на поезията-
бързолетни и добре охранени
със семе-
не можеш ги стигна,
но можеш

да следваш
теченията въздушни
на възможностите
за свобода.

Брод няма и няма,
но той е Бродски,
бродягата
с торбичка от думи
на рамо,
скитосва,
преброжда
телата голи
и утробата на света,
за да издири смисъла
извън думите,
идеята чиста на Платон,
от която е сам
само частица атомна.
Открие ли я,
светът ще знае
от какво е
во веки обединен.

Ще се наскита
и пак ще цитира
най-висшата поезия,
дошла свише
на момчетата
от Вагонно-ремонтния завод.

ВЛАДИМИР ВИСОЦКИ

На Висоцки
висините -
в корубата
на вечната
вибрираща
костенурка -
китарата,

в иконата
почерняла
от чакане
на телефона,
в езика изплезен,
хихикащ,
проклинащ
на лагерния свят.

Висините,
довели
до него небето
още преди
да е литнал нагоре
с момчешкото:

„Здравей,
това съм аз.“

МИХАИЛ ВРУБЕЛ

Изскочили са перлите
от всички миди
на всички тюркоазени морета,
за да намерят
леговища в плътта.
От кристал розите,
от кристал душите -
светлината да се удържи.
Нищо, че лесно кристалът
се посипва на прах.
В кубизма на люляците
подрънкват китарите
на бъдещия Брак и Пикасо.
Демонът му е с образа
на току-що пробуден Адам.
Недопуснатите му
до стените на църква
стенописи
се носят свободно

в църквата на въздуха,
заселват небето
с небесни създания.

Очите на Врубел
са полюлеи,
осветяващи
порива неземеи
и влудяващ
за красота.

СОЛЖЕНИЦИН

Единият ден
на Иван Денисович
се оказва век.
Преди да издигнат в Колима
Дисниленд и супермаркет
свещеникът луд спастря
парцалите окъсани на времето.

Страданията -
на страдащите,
стоте живота -
само на този,
който може да си ги купи.

Обитателите
на лагерния свят
се питат било ли е всичко и защо,
затрупано като древна находка
под купища смет.
Излеят ли отгоре и бетон,
миналото ще е напълно безопасно -
колкото Чернобил.

ЯСНА ПОЛЯНА
ЛИРИКА
ПЪРВО ИЗДАНИЕ
АВТОР:КРИСТИН ЮРУКОВА
РИСУНКИ: КРИСТИН ЮРУКОВА
ИЗДАТЕЛ:ЕТ”МОЗАЙКА - 92 - А.Ю. - М.Ю.”
ПЛОВДИВ,
2018
ISBN 978-954-673-020-6